

Megbukott a finnugor legenda

2018 március 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

A magyarság eredete évtizedek óta vita tárgyát képezte a szakemberek és a politikai korrektségnek megfelelően akaró szaktudományok képviselői között.

A baj csak az volt, hogy egy nép eredetét meghatározni a genomjában (génkészletében) elforduló, kívülről befolyásolhatatlan genetikai kódok meghatározásával lehet. Természetesen mindehhez szükséges a történelmi dokumentumok vizsgálata, a nyelv elemzése, a néprajzi hasonlóságok feltárása, a népzene kutatók gyűjtése, a vallástörténetesek ismeretei. Ha pontosan és elfogulatlanul dolgoztak, utóbbiak ugyanarra a következtetésre kell jussanak, mint az antropológusok és genetikusok.

Nem véletlen, hogy a kivételes tehetségű székely *Kőrösi Csoma Sándor* sem északon kereste a magyarság eredetét, hanem a német *Blumenbach* tanácsára, aki kiváló antropológus volt, kelet felé vette az útját. *Blumenbach* tulajdonában voltak olyan koponyák, amelyek a magyarokhoz kötődtek, és a keleti származás felé mutattak. Igaz, a nagy székely nem jutott el a vágyott területre, Dardzsilingben elhunyt, de halála előtt meghagyta, hogy az utána jövők az útját kövessék, mert az vezet eredetünkhöz.

Európai népnek lenni olyan vágyott cél volt a későbbiekben, hogy a keleti származást, ahogy lehetett, megkérdőjelezték, letagadták. Európa egyetlen keleti származással és kultúrával rendelkező népe a magyar volt. Talán sokak számára megdöbbentő, hogy kiváló, hazáját szerető miniszterünk, *Trefort Ágoston*, nyilván más kiutat nem találva, elvárását megosztotta a keleti származást pocskondiázó, lesajnáló, hatalomhoz simuló értelmiséggel. A következő volt a véleménye: „...*Nekem azonban, mint miniszternek, az ország érdekeit kell nézennem, és ezért a külső tekintély szempontjából elfordultabb a finnugor származás princípiumát fogadnom el, mert nekünk nem ázsiai, hanem európai rokonokra van szükségünk.*” Ezzel megpecsételtődött az eredet kérdése, a Magyar Tudományos Akadémia soha egyetlen expedíciót sem küldött arra a területre, ahová minden nyom vezetett.

A finnugor származást elsősorban német kutatók, *Hunsdorfer (Hunfalvy) Pál* és *Budenz József* képviselték. Szerintük a finnugorok őshazája Szibéria nyugati része volt, erdőlakó, nomád életet folytattak, javukat nem termelték, csupán gyűjtögettek, halásztak, vadásztak. A téves elméletet követőket csöppet sem zavarta, hogy semmiféle genetikai vagy kulturális rokonság nincs a finnek és a magyarok között. Egyedül a polgári magyar kormány vállalta föl a keleti származást, sőt, büszke rá, hiszen a több ezer éves ősi népek és birodalmak akkor messze az európai színvonal fölött álltak. Az ősi magaskultúra konzervatív hordozóitól rettegettek a balliberális erők, jó példa erre *Soros György* hozzáállása. Így válaszolt, amikor egy keleti expedícióra kért tőle támogatást egy szakember: „*Mi közöm nekem a ti történetekhez?*”

Idén az Országos Onkológiai Intézet vezette nemzetközi kutatócsoport bejelentette, hogy definiálta *III. Béla* király apai ági „Y-kromoszomális” profilját. A vizsgálatban az archeogenetika nemzetközi hírű szakértői is részt vettek a göttingeni egyetemről. Az Onkológiai Intézetben dolgozó kutatók vezetője, *Kásler Miklós* professzor elmondta, hogy a székesfehérvári királyi bazilikából származó tizenegy csontmintát elemeztek, de csak kettőről állapíthatták meg, hogy *Árpád-házi*: az egyik maga *III. Béla* király, a másik a közelében talált férfi, aki az eredeti temetkezési helyen *III. Béla* szarkofágja közelében feküdt. A vizsgálatok során bebizonyosodott, hogy az illető nem leszármazottja, hanem felmenője volt *III. Bélának*, nagy valószínűséggel az apja, *II. Géza* vagy a nagyapja, *Vak Béla*. A két maradvány biztos, hogy *Árpád-házi*, és az R1a haplocsoportba tartoznak. Ez azt jelenti, hogy bizonyosan eurázsiai eredetűek, nem pedig finnugor származásúak.

A haploid az a génszakasz, amelyik egy családon belül az Y-kromoszómát hordozó férfiágon változás nélkül mindig ugyanolyan, így a haplotípus tagjainak DNS-e egészen a közös ősig visszavezethető. Ez történt *III. Béla* esetében is, eszerint az *Árpád-ház* kibővítve a *Turul*-dinasztiához tartozik, és eurázsiai eredetű. Ha a tudomány sok egyéb területén elfogadják a DNS-vizsgálatokat, például igazságügyi orvosszakértőket, akkor a különböző etnikumok rokonsága, eredete, vándorlása terén is bizonyító erejű.

Korábban *Béres Judit* genetikus végzett komoly népességkutatásokat hazánkban, és jó néhány esetben megállapított genetikai rokonságot is. *Béres Judit* szerint például egyértelmű a jászok perzsa eredete vagy a cigányok észak-indiai származása. Leírta azt is, hogy a finnekkel nem vagyunk genetikai rokonok.

Hol temették el *Árpád-házi* királyainkat? *Szent István* az államalapítás után, 1006-ban Székesfehérvárott prépostságot és társaskáptalant alapított, amelyeket olyan kiváltságokkal ruházott föl, hogy az semmiféle püspök fennhatósága alatt ne álljon, tizedet ne fizessen. A székesegyház volt a királyi trón, a Szent Korona és a királyi tetemek őrzésének helye, így nemcsak történelmileg, de jogilag is az egyetlen szent épület volt hazánkban. Bár *Szent István* Esztergomban született, de székhelyét a Dunántúlt átszelő nagy kereskedelmi és zarándokútvonal vonalába helyezte, sőt, az általa megnyitott jeruzsálemi út a szentföldi harcokkal fölértékelődött. Negyvenhat

országgyűlést tartottak „a királyi szék Fehérnek mondott várában”. A magyar királyok többségét itt koronázták meg, Orseolo Pétertől Ferdinándig, kivételt csak IV. Béla tett. Itt temették el tizenöt királyunkat és családtagjaikat. A bazilika helyén, amit Szent István építtetett, egy félköríves szentély, háromhajós templom állt, nyugati oldalán két toronnyal. A Szűz Mária tiszteletére szentelt bazilikát pedig valószínűleg 1031-ben, Imre herceg temetések szentelték föl, de legkésőbb 1038-ban, Szent István halálakor. Igaz, akkor sem volt még teljesen készen, István királyt – Hartvik püspök szerint – a templom föltára elé temették.

A bazilika későbbi romlása hosszú időn át tartott. A törökök 1543-ban foglalták el Székesfehérvárt. A királysírokban nem sok kárt tettek, nem úgy 1601-ben a vallon zsoldosok; ekkor dúlták fel az Anjouk családi sírkápolnáját is. Majd ismét török kézre került a város, és úgy maradt a visszafoglalásig, 1688. május 19-éig. Az egyházi szervezetek hosszú harca a bazilika birtoklásáért – elsősorban a kiváltságaiért – végleg megpecsételte a királyi székesegyház és temetkezési hely sorsát. A problémát Mária Terézia oldotta meg: 1777. február 17-én megalapította a fehérvári püspökséget, aminek semmi köze sem volt a bazilikához. Az építési püspökség kibányának használta a bazilika romjait, faragott köveit Székesfehérvár szinte minden régi épületében megtalálhatjuk. Ennek ellenére Mátyás király sírkápolnája 1800-ban még állt.

Az első temetkezési helyekre véletlenül bukkantak rá 1839-ben, vízvezetési alagút építéskor. A munkások előbb három sírt (két téglaboltzatost), majd egy nagyobb kettős sírt találtak és romboltak szét. A vörösmárvány koporsókat apró darabokra törték. A megmaradt leleteket Barkóczy László püspök Bécsbe küldte, a Nemzeti Múzeumnak egy repedt kőgyűrűt és néhány kis ékszert juttatott. 1848. december 5-én megint a vízvezetékot renoválták, és a munkások csakánya vörösmárvány szarkofágon koppant. Ekkor leállították a munkát, és Batthyány Lajos, az első független magyar kormány miniszterelnöke megbízta Erdy Jánost, a Nemzeti Múzeum régiségtárának vezetőjét a szakszerű feltárással. A csontvázak és az ékszerek vizsgálata után biztosak voltak abban, hogy III. Béla és első felesége, Chatillon Ágnes sírját találták meg. A király szarkofágja mellett, kicsit följebb még egy sírt, a lábainál még két sírt találtak. Mivel közel feküdtek a királyhoz, rokonok lehettek, de sajnos mellékletek nem voltak. Így nem sokat törődtek a maradványokkal, amelyek egy része – sajnos a koponyák – időközben elkallódott. A megmaradt néhány csontot a három személytől – két férfi és egy várandós nő – Török Aurél antropológus később a budavári Nagyboldogasszony-templomban (Mátyás-templom) lévő III. Béla és neje szarkofágjában helyezte el.

Ezután hosszú ideig szüneteltek az ásatások a szabadságharc miatt. Később adományok gyűjtése után Henszlmann Imre művészettörténész, építész kapta a megbízást a munka folytatására. 1862-ben, nem egészen két hónap alatt 33 sírt tárt föl, de csak három volt ép. Majd 1874-ben, 1882-ben is folytatta az ásatásokat, de mivel a felkért orvosok, régészek és történészek sem tudtak használható tanácsot adni az azonosításokhoz, családottságában a maradványokat Albert király sírkamrájában gúlába halmozta, teljesen összekeverve, holott még néhányat az eredeti helyén talált. Később megfélemeztek a csontokról.

A romkert ásatását Hóman Bálint vallás- és közoktatásügyi miniszter jóváhagyásával Szent István halálának 900. évfordulójára be akarták fejezni. A megbízást Bartucz Lajos antropológusprofesszor kapta. Miután igen rövid idő alatt rendelkezésére, túl gyorsan kellett dolgoznia, így igazán be sem tudta fejezni munkáját. Az első kapavágást 1936. április 16-án tette Hóman Bálint és Shvoy Lajos megyéspüspök. 1937-re már befejeztették a feltárást. Ez idő alatt Bartucz professzor rátalált a VI/41-es, Albert királyénak tartott sírkamrára, benne – szavai szerint – „összehányva és szinte a felismerhetetlenségig összekeverve a koronás fűket is magába foglaló” csontok. A professzor az általa feltárt csontok embertani vizsgálatát elvégezte, a jegyzék könyv tanítványainál, néhai Kiszely István antropológusnál és e sorok írójánál van. Bartucz elrelátóan megállapította, hogy az Árpádok eredete szempontjából igen fontosak lesznek a maradványok.

Elérkezett 1938, amikor az Országgyűlés Fehérváron ülésezett. Magas rangú személyeket vártak Szent István halálának 900. évfordulójára, így addigra a csontokat el kellett tüntetni. A sebtiben épített mauzóleum előtti téren ástak egy mély, kriptának nevezett aknát, és nyolcvanhárom faladába téve zsúfolták bele a mintegy négyszáz egyénhez tartozó csontot, újságpapírba csomagolva. 1938. augusztus 13-án délután a csontokat Shvoy Lajos beszentelte, majd egy mészkalappal, amelyen kereszt volt, lefedték. Bartucz professzor a gyalázatos aktuson többszöri felkérés ellenére sem vett részt. A Székesfehérvári Szemlében rosszállóan írta, hogy „legalább a királysírokból származott csontvázak részére biztosíthatnak volna időtálló, fémből készült ládákat”.

Bartucz Lajos professzor 1966-ban elhunyt, jómagam mellette dolgoztam demonstrátorként. Soha nem tudta kiheverni, hogy saját hibáján kívül ugyan, de méltatlan helyzetbe kerültek a sikeresen feltárt és megvizsgált csontok.

Fehérvár mély területen fekszik, a romkert különösen. Így egészen biztosak lehettünk abban, hogy a faládák a csontokkal együtt vízben állnak, ha még nem korhadtak el. 1969-ben a sajtóban egy riport keretében hoztuk nyilvánosságra a munka elkezdésének sürget? kényszerét. Több beadvány készült – eredmény nélkül. Tíz évig beadványt beadvány követett, de sem az MTA-t, sem a kormányt nem érdekelte a múlt tisztázása, f?leg nem az Árpád-házi királyok.

Az alkalom, amire vártunk, 1982. április 21-én jött el, amikor *Pozsgay Imre* m?vel?dési miniszter levelét megkaptuk, amely szerint aktuális a királýsírok újbóli vizsgálata. A várt nap 1984. június 18-án érkezett el. A betonbunkerról a fedlapot eltávolították, és a szétnyílt ládákból a csontok egy része kátránypapírba, másik része újságpapírba csomagolva meredezett. A legfels? ládán lév? újságban Hacsek és Sajó viccel?dött. Az akna alján talajvíz és szennyvíz csillogott.

A többi már napjaink története. A hatalom kegyeltjei sunyi módon olyan helyzetet teremtettek, hogy a vizsgálatért harcoló szakemberek kénytelenek voltak lemondani feladatuk befejezésér?l. A sír felbontása után tudtuk nélkül szétszortírozták, majd elvitték a csontokat, és tizenhat évig ültek rajtuk – értékelhet? eredmény nélkül. Végül 2000. szeptember 16-án néhány sorban tudatták a sajtóban, hogy a maradványokat 175 számozott, páramentes, leplombált fémdobozban a nemzeti emlékhelyen kialakított osszáriumban helyezték el. Arról nem szólt a fáma, hogy az osszárium ugyanaz a hely volt, ahol el?z?leg a betonaknát fedte a mészk?lap, csak kicsinosítva. A lezárt fémláda bna a dekompozíciós tényez? továbbra is károkat tehet, de ez már nem érdekel senkit. Ez lett a második tömegsír.

Hankó Ildikó - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

